

VÁŽENÍ PŘÁTELÉ,

v tomto úvodníku bývá obvykle určité zamyšlení. Tentokrát mi dovoluňte, aby se věnovalo zcela konkrétnímu tématu – eutanázii. Eutanázie je určitý směr „řešení problémů“, který má za sebou obrovské množství odpůrců a stejně tak zastánců. Přesto, uzákonění tzv. „dětské eutanázie“ v Belgii šokovalo i ty, kteří se jinak k eutanázii vyjadřují kladně. Zabít nemocné dítě? Je to

projev největšího milosrdenství nebo spíše největší zvrácenosti? A tak se opět začalo probírat téma tzv. dobré smrti. Jenomže, co to vůbec je ta dobrá smrt? A existuje vůbec? Smrt je přece smrt. Konec života – konec všech možností. Paradoxní je, že oba táboři – zastánci i odpůrci eutanázie – hovoří o dobré smrti. Hovoří o nejvyšším humanismu. Hovoří o krácení zbytečného utrpení... Jenomže rozdíl mezi zastánci eutanázie a mezi zastánci hospicové péče je právě ve zvolené cestě. Eutanázie je bezpochyby ta snadnější varianta. Je rychlejší, je levnější... Elektrina, léky, zaměstnanci hospiců...

to všechno přece stojí peníze.

Snadnější cesta však nemusí být vždycky ta správná cesta. Proto, chceme-li hovořit o nejvyšším humanismu a konci utrpení – nemluvme o smrti. Mluvme o životě. Dobrá smrt v pojetí hospicové péče totiž není nic jiného, než dobrý zbytek života. Dobrá smrt v pojetí eutanázie – je smrt. Konec...

A jak je tomu s nejvyšším humanismem u té druhé strany? U těch zdravých? Je nejvyšším humanismem zbavit problémů člověka tím, že se zbavíme toho člověka? Anebo, že se naučíme o tohoto člověka postarat? Ano, není to jednoduchá cesta. Život

OBSAH:

- Ze života hospiců 1–3
- Petileté výročí Domácího hospice Duha, o.p.s. 3
- Smrtící injekce pro děti i v Česku? 4–5
- Pozvánky 6

však není o tom, aby byl jednoduchý. Život je hodnotnější, čím je složitější. Proto se také nejvyšším humanismem přirozeně stává téma života. Ostatně...co je skutečně cílem života? Smrt? Nebo cesta jakou budeme během života kráčet?

Jakub Holman,
šéfredaktor

ZE ŽIVOTA ASOCIACE

Hospicová péče sv. Zdislavy VYHOŠTĚNÁ SMRT A JIŘINA ŠIKLOVÁ

20. února jsme přivítali v jablonecké knihovně a libereckém Knihkupectví Fryč socioložku a publicistku paní doktorku Jiřinu Šiklovou. Činorodost a aktivita této moudré dámy je vskutku těžko popsatelná. Můžeme si z ní vzít jen příklad. Sondy do hlubokých etických a morálních otázek o životě a umírání jsou nabídkou na zamyšlení a přemítání o těchto tématech. Byli jsme pře-

kvapení, kolik lidí, zvláště v Liberci, na přednášku přišlo. Je to dobré znamení, že na liberecku už před umíráním oči nezavíráme.

Za přednášky, laskavý humor a svatou trpělivost paní doktorce upřímně děkujeme.

Děkujeme jablonecké knihovně a Knihkupectví a antikvariátu Fryč za spolupráci.

Tým hospicové péče.

BENEFICE PRO HOSPIC VYNESLA BEZ MÁLA 45 TISÍC KČ

Nedělní, již tradiční Benefice pro hospic, kterou pořádala Hospicová péče sv. Zdislavy ve velmi krásných prostorách nově otevřené Oblastní galerie „Lázně“ na Masarykově třídě v Liberci, vynesla na vstupném 44 250 Kč.

Jeden z nejdůležitějších poskytovatelů hospicových služeb v našem regionu použije získané peníze podle ředitelky Taťány Janouškové na podporu služeb Hospicové péče sv. Zdislavy, včetně příprav na provozování budoucího lůžkového hospice od roku 2015.

V průběhu večera, nad nímž převzal záštitu hejtman LK Martin Půta, a kterého se zúčastnil krajský radní pro sociální péči Petr Tulpa, primátor Jablonce nad Nisou Petr Beitzl, zástupci Nadace Lasvit z Nového Boru a řada dalších hostů slyšelo na 150 posluchačů skvělý pop i jazz v podání mladých zpěváků velmi úspěšného sboru Akcent, který se se sbormistryní Helenou Krasnickou – Ošancovou právě chystá na festival do Švýcarska.

Stejně tak příjemně překvapil

svým neotřelým aranžmá evergreenů 20. a 30. let profesionální sextet Růže mezi trnů. Zajímavé bylo i úvodní vystoupení pozounového kvarteta liberecké ZUŠ, které zahrálo několik skladeb na ochozu hlavního sálu.

Podle Petra Tulpy kraj v současné době vybírá zhotovitele na výstavbu kamenného hospice v areálu bývalého kojeneckého ústavu v Liberci.

„Pokud vše proběhne bez problémů a budeme moci letos začít stavět, mohlo by se zahájit provoz na podzim příštího roku,“ řekl radní s tím, že nyní je v sídle kraje, U Jezu, v Liberci umístěna kasička, kam mohou úředníci a příchozí přispět na činnost Hospicové péče sv. Zdislavy.

Primátor Jablonce Petr Beitzl potvrdil, že jeho město se přihlásilo k financování provozu lůžkového hospice.

„Podporu kamennému hospici jsme již několikrát vyjádřili a věřím, že tomu tak bude i nadále, a solidární budou obdobně i další města a obce našeho kraje,“ řekl primátor.

Lůžkový hospic bude prostřednictvím zdravotní a sociální služby pečovat o pacienty trpící nevyléčitelnou chorobou v pokročilém nebo konečném stádiu. Cílem paliativní péče, která je komplexem zdravotní a sociální složky, je zmírnit bolest a další tělesná a duševní strádání, zachovat pacientovu důstojnost a poskytnout podporu jeho blízkým. Paliativní péče je založena na multiprofesní spolupráci a integruje v sobě lékařské, ošetrovatelské, psychologické, sociální a spirituální aspekty.

DNES | LK Mgr. Jiří Langer

**Všem,
kteří v neděli přišli a podpořili náš
projekt – účinkujícím i těm,
kteří si zakoupili vstupenky
– ze srdce děkujeme!**

**JSME VDĚČNÍ ZA VAŠI PODPORU.
TÝM HOSPICOVÉ PÉČE SV. ZDISLAVY, O. P. S.**

Hospic Dobrého Pastýře PALIATIVNÍ PÉČE PRO KAŽDÉHO, KDO JI POTŘEBUJE

Tak zní název projektu, který byl v roce 2013 realizován prostřednictvím Hospice Dobrého Pastýře v Čerčanech. Cílem projektu bylo plošně zvýšit informovanost veřejnosti o způsobech důstojného odchodu ze života, a podpořit tak zdravý vývoj společnosti v této oblasti.

Hospic Dobrého Pastýře obdržel na tento projekt dotaci od Ministerstva zdravotnictví, z níž rozdělil přes 420 000 Kč mezi deset hospiců.

V těchto hospicích pak byla realizována část vlastních aktivit projektu.

Během projektu bylo osloveno 7000 lidí v rámci pořádaných akcí, distribuováno přes 66 000 kusů propagačních materiálů, vyšlo 35 článků informujících o hospicové péči na regionální úrovni, 19 tiskových zpráv a byla zrealizována 4 rozhlasová vysílání na státní úrovni. V rámci projektu byly poskytnuty informace o možnostech paliativní péče přibližně 350 000 lidí.

Aktivity projektu nasměrovaly veřejnost k návratu k tradicím v péči o nemocné v rodinném prostředí či hospicových zařízeních, kde pacient zůstává až do konce života v intenzivních vztazích se svými blízkými. Realizace projektu podpořila zdravou proměnu pohledu společnosti na poslední etapu života člověka a respektování práv umírajících pacientů.

Věra Ziková,
TŘI, o.p.s.

PĚTILETÉ VÝROČÍ OD ZALOŽENÍ DOMÁCIHO HOSPICE DUHA, O.P.S.

Každý příběh má někde svůj začátek. Příběh Domácího hospicu Duha začal v realitě našeho zdravotnictví, kterou viděly oči jedné zdravotní sestry. Smutné zacházení s pacienty, zacházení s umírajícími, kteří byli více věcmi než lidmi. A poté přišlo odhodlání začít dělat věci jinak. A směr se nabídl sám. Hospicová péče, kterou začala v ČR prosazovat Marie Svatošová, se soustředila na pacienta tou nejvyšší možnou mírou.

Ona zdravotní sestra – Jana Sieberová – se rozhodla tuto cestu následovat a společně se svým manželem Pavlem, založila Hospicové občanské sdružení Duha. Po dlouhodobé cestě skrz byrokracii a shánění finančních prostředků, se podařilo rekonstruovat část budovy místního nemocničního pavilonu, aby sdružení sloužilo jako sklad pro zdravotní hospicové pomůcky a místo pro setkávání s klienty. A tak začal i onen obrovský úkol, k němuž symbolicky

posvětil základní kámen Dominik Duka, tehdy ještě biskup královéhradecký. Sdružení mělo základní tým, který manželům pomáhal s olbřimi úkoly. Mezi ty patřilo (a patří) neustálé shánění finančních prostředků, které pocházely pouze z darů a beneficí. Bylo třeba sehnat zdravotní pomůcky, které byly zpočátku pouze zapůjčené. Bylo třeba bojovat s nepochopením lidí z okolí, kteří v hospicu viděli vše možné, jen ne jeho skutečné poslání.

A co je tímto posláním? K tomu si připomeňme slova Pavla Siebera, která pronesl na pětiletém výročním setkání: „Přesně před pěti jsem zrovna na tomto místě řekl, že pokud se nám bude dařit, postavíme kamenný hospic. No, takže ho nepostavíme. My jsme totiž zjistili, že asi osmdesát procent pacientů s onkologickým onemocněním si přeje zůstat doma.“ A tak se posláním

(Pokračování na str. 4)

(Pokračování na str. 4)

sdužení plně stala domácí hospicová péče. Jana Sieberová k tomu řekla: „S velkou pokorou jsme vstupovali do životů našich pacientů. Stali jsme se přáteli a sdíleli jejich urputný boj s nemilosrdnou nemocí.“ Byla za to odměněna dlouhým potleskem a jistě byl zaslouženým. Vždyť Duze se podařil za pět let své existence skutečně titánský úkol.

Hospicové občanské sdružení Duha se transformovalo na obecně prospěšnou společnost – Domácí hospic Duha. Má své zdravotní sestry, prakticky kompletně rekonstruo-

vanou budovu, dobrovolníky a stále sympatizanty, kulturní dobrovolnic-

ké aktivity... A na vrcholu této pyramidy jsou klienti a pacienti, které Duha doprovázela na jejich nelehké cestě se smrtelnou nemocí.

Práci Duhy ocenil hořický starosta Ivan Doležal a zástupci krajské samosprávy. Svým slovem přispěl Mons. Josef Kajnek, světící biskup královéhradecký. Slavnostní a současně pohodovou atmosféru, doplnila svými písněmi Eva Henychová...

A protože by nebylo dobré mluvit pouze o tom, co bylo, přišla k závěru se svými prorockými slovy ještě Marie Svatošová: „Myslím, že o Duze ještě uslyšíme!“

JH

SMRTÍČÍ INJEKCE PRO DĚTI I V ČESKU?

Tento provokativní nadpis má své opodstatnění. Svě odmítavě vyjádření k čerstvě schválené eutanázii pro děti v Belgii jsem zaslal členům poslaneckého a senátního výboru pro zdravotnictví a sociální věci. Dostalo se mi několika odpovědí. Potěšilo mne, že většinou souhlasných, či zdrženlivě souhlasných. Většina z oběslaných zákonodárců nereagovala. Snad pro nedůležitost tématu, snad z obav z obnažení vlastních názorů. Obdržel jsem tak jedinou reakci hájící eutanázii, v tomto případě pro děti. Autorem je pražský senátor Z. Schwarz. Lze si jeho odpovědi než vážit, byť nesouhlasit. Pan senátor píše, že „o umírající onkologické pacienty v terminálním stádiu nemá nikdo krom rodiny v našem zdravotnictví zájem“. Znáám řadu institucí, které ano, které medicínsky erudovaně a s láskou a něhou o takové pečují až do konce. Např. hospice, ale nejen ty.

Uvádí také, že rodiny chovají pro svého blízkého marnou naději a „domnívají se, že jej zachrání v nějaké superspecializované nemocnici dle amerických seriálů.“ Domnívám se, že to je spíše doklad o komunikační nevybavenosti řady lékařů, o společenském klimatu. To je potřeba změnit spíše osvětou a vzděláním, než povolením eutanázie.

Senátor Schwarz, zároveň též

ředitel pražské záchranné služby, říká: „Všude nás nevraživými pohledy a nelidskými komentáři vyhazují nebo odmítají a takoví pacienti umírají v neetickém prostředí a za neetických okolností“. Taková zkušenost je jistě hořká a frustrující, pokud lékaře ZZS takto vyprovodí na příjmu v nemocnici. Jsem si zároveň jist, že v žádném z českých a moravských hospiců se toto nestalo. Zdá se mi jako vhodné takovými praktikám zamezit, než před nimi kapitulovat. Bylo by lépe, pokud naši zákonodárci vyvinou spíše úsilí k tomu, jak péči zlepšit, než zahořknout a rezignovat.

Pan senátortaké říká „Když jsem viděl několik takových eutanázií, měl jsem mnohem lepší pocit z takové smrti, než mám z praxe. Lidé byli svobodně rozhodnutí ukončit trápení a klidně si svůj odchod naplánovali...“ Mám zcela jinou zkušenost. I v hospicích o eutanázii lidé někdy mluví. Občas o ni

určitým způsobem i „svobodně“ žádají. Nikdy to však nebylo opravdu svobodné. Vždy stačilo si na takového nemocného udělat čas. A pokaždé pak vyšlo najevo, že daný člověk je velmi nesvobodný a svázán strachem, bojí se osamění, bojí se toho, co nastane a potřebuje ujištění, že nedopustíme bolest, že jej nenecháme o samotě. Vždy pak nastala úleva. Obvykle druhý den se k tématu vrací se slovy např.: „doktore, dneska je tak hezký den. Ještě, že jste mě včera neposlechli...“ Lidé mají mnohem větší strach z bolestí existenciálních, bolestí v rodině, bolestí duševních a leckdy i duchovních. To, že naše zdravotnictví neumí obvykle s těmito skutečnostmi efektivně pracovat je pro mne výzvou věc zlepšit. Nikoli neřešit nabídkou eutanázie.

Dále konstatuje též „...ale udržují jeho pozůstalé tělo přístroje a nesmyslná léčba. Stačilo by přístroje vypnout a člověk by bez utrpení hned zemřel“. Zcela s panem senátorem souhlasím. To však není eutanázie. To je dystanázie (oddalování přirozeného vstupu smrti nadbytečnou neefektivní léčbou), které se lidé právem bojí! Řešením je včasné odstoupení od marné léčby. Zcela v souladu s platnou legislativou i doporučením České lékařské komory 1/2010. Smutné je, že lékaři v ČR často ne-

smyslně „léčí“ pacienta, až jej douléčí k smrti. Přináší to pouze diskomfort, utrpení a falešnou naději jemu i rodině. Proč pojišťovně nevádí vyházovat obrovské prostředky za neúčinnou, marnou a zbytečně zatěžující léčbu? Proč zákonodárci s tím něco nedělají? Proč v důsledku toho nejsou (relativně zanedbatelné) prostředky na hospicovou péči a ty musejí v 21. století, v členské zemi EU, žebrať na svůj provoz?

Další z myšlenek pana senátora, jež obhajuje eutanázii, říká „...není lidsštější a etičtější, než pád z okna na zem před zraky sousedů nebo roztrhané lidské tělo na kolejích v metru či

prostřelená hlava v kuchyni před rodinou apod., kdyby tito lidé mohli využít eutanázie v prostředí důstojném a pod odborným dohledem?“ Zase mám jinou zkušenost. Všichni sebevrazi jsou považováni za – v danou chvíli – psychicky nemocné, které vždy zachraňujeme. Mám také jednoho mladého pacienta v domově pro osoby s demencemi. Ustřelil si třetinu hlavy z nešťastné lásky. Nyní je ve stabilizovaném stavu, při vědomí, ale neznáme kvalitu tohoto vědomí. Navštěvují jej oba rodiče a zahrnují jej láskou. I my. I on nás. Je to pro nás všechny větší hodnota, než jej nechat být, či jej vydat eutanázii.

Váším si zájmu a odpovědi tohoto senátora, ačkoli s ním nesouhlasím. Na řadu, snad i většinu, jeho postřehů je adekvátní odpovědí kvalitní paliativní péče. Hospice to umějí. Je to péče levná, důstojná, dostupná. Naše země však potenciál možností tohoto druhu moderní péče nevyužila a nevyužívá. Nedám na odsudky a kritiku politiků, s jejichž názory nesouhlasím. Ničemu to nepomůže. Jsem přesvědčen, že jejich výchovou a argumenty zmůžeme více, než když je pošleme do háje. Bude-li nás více, je šance o to větší.

PhDr. Robert Huneš, ředitel Hospice sv. Jana N. Neumanna

PRÁZDNINOVÝ TÝDEN ZAMĚSTNANCŮ HOSPICŮ V „CHATKÁCH NA JIHU“ U TŘEBONĚ

I v letošním roce si můžeme od 5. 7. do 12. 7. 14 odpočinout spolu se svými rodinami či přáteli na neformálním prázdninovém týdnu zaměstnanců hospiců v rekreačním areálu u Třeboně. Srdečně nás zvou manželé Neumannovi, majitelé areálu www.Chatkynajihu.cz.

O celém projektu paní Neumannová říká: „Máme takovou traufalou myšlenku založit tradici, aby se u nás každoročně v jednom prázdninovém týdnu setkávali pracovníci hospiců z celé republiky, jejichž práce si s manželem nesmírně vážíme. Mohli by přijet i se svými rodinami na klasickou rekreaci, při které by si odpočinuli, ale zároveň by si mohli popovídat o svých pracovních zkušenostech s ostatními hosty z jiných hospiců. Věříme, že se jim u nás bude líbit, protože „Chatky na jihu“ poskytují v blízkém okolí množství cyklostezek po rovinkách, koupání v pískov-

nách, možnost vodáctví, rybaření, houbaření, sběru borůvek...

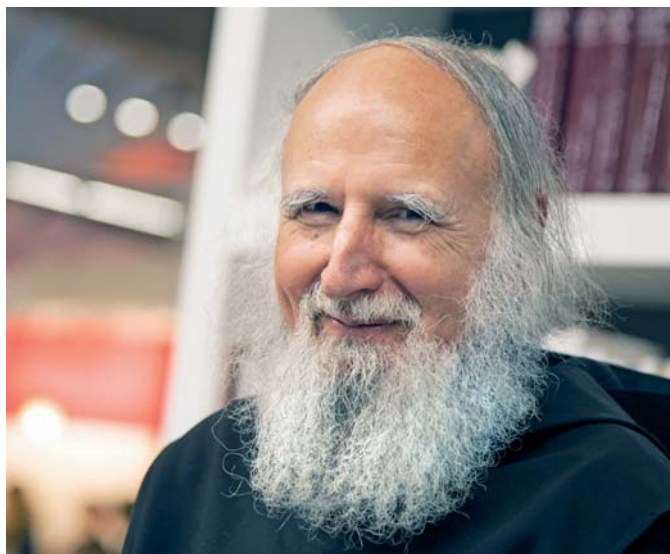
I kdyby letos přijeli hosté třeba jenom ze dvou různých hospiců a povídali si, bude to fajn, protože

příští rok už přijedou z dalších dvou a za rok z dalších ... a nás bude těšit, že jsme „Chatky na jihu“ nebudovali nadarmo, že slouží pro dobrou věc! Budeme se na Vás těšit“

K pobytu se můžete přihlašovat přímo u paní Neumannové, m. 732 755 676, i.neu@seznam.cz,

www.chatkynajihu.cz

ROK, KDY ZEMŘEL MŮJ OTEC

Anselm Grün

Zdroj fotografie: Flickr.com

„Dostali jsme tě“ říkají mi s nelíčeným pobavením dva chlapi, usmívající se na mě z obálky knihy „Rok, kdy zemřel můj otec“. Mají pravdu. S dnešním dnem jsem měla úplně jiné plány: umýt okna, odstartovat velký jarní úklid. Jenže jsem ráno, jen tak ze zvědavosti, otevřela tenhle jejich korespondenční dialog a s mým předsevzetím byl konec. Chytli mě a nepustili, dokud jsem nedočtena. Toho vousatého zná mnohý český čtenář důvěrně – je jím německý benediktinský mnich Anselm Grün. Jméno a tvář druhého, hladce oholeného, znají spíše diváci televize Noe, která vysílá jeho úspěšný seriál Putování po evropských kláštřích. Je jím Leo Fijen, jeden z nejznámějších nizozemských televizních moderátorů. Dnes jsou z těchto dvou mužů přátelé. Před časem si dopisovali o zcela osobních zkušenostech, o loučení a umírání, o zármu-

ku, bolesti, osamělosti, ale i o rodinných poutech, o hledání smyslu života a všeho, co vede k jeho plnosti. Protože dopisy nebyly původně psány s úmyslem zveřejnění, dýchá z nich velká autentičnost a upřímnost. Čtou se jedním dechem, a navíc, na rozdíl od detektivek, které se také čtou jedním dechem, je tato kniha doslova těhotná moudrostí.

Přemýšlím, komu ji doporučit a posléze docházím k závěru, že – snad kromě dětí školního věku – úplně každému. Personál v hospicích, ale i všichni ostatní, kteří se profesionálně věnují doprovázení umírajících a pozůstalých, v ní objeví mimořádně atraktivní a snadno stravitelnou učebnici „pacingu“, česky „zrcadlení“. Slovník cizích slov ho definuje následovně: „V psychologii osvědčená metoda, při níž jde o převzetí výrazových projevů partnera v komunikaci do vlastních

výrazových projevů s cílem optimalizovat nebo udržet adekvátní kontakt“. Pro laika to zní asi moc učeně, možná i pro studenty psychologie, ale v podání Anselma Grüna je to náhle jasné, srozumitelné a prakticky využitelné.

Doufám, že tím cizím slovem jsem neodradila všechny ostatní. To by mi bylo líto, protože z velmi bolavé osobní zkušenosti vím, jak dovede nepouče-

ný člověk druhého zranit či zraněného dorazit, byť nechtěně. Po tragické smrti mé sestry se ze zatačky proti mně vynořila kamarádka. Jakmile mě zahlédla, sklopila hlavu, přešla na druhý chodník a já si připadala jako prašivá. Chápu ji. Nečetla tuto knihu, nikdo ji nepoučil, nevěděla co říct, tak se mi vyhnula.

„Láska bolí“, zdůrazňovala často Matka Tereza. Proto všichni, kdo prožívají ztrátu blízkého člo-

NEZISKOVKA365

NEZISKOVKA365

Označte si v kalendáři
25. 3. 2014, 9:30

První cloudové úterý pro neziskové organizace pořádá společnost WBI Systems ve spolupráci s Konto BARIÉRY - Nadace Charty 77 a TechSoup Česká Republika.

10. výročí Hospice sv. Alžběty o.p.s.
10 báječných osobností
10. 4. 2014 v 17:00 hodin

Benefiční prodejní módní přehlídka ateliéru LIBUŠE

Programem provede moderátorka Českého rozhlasu
PhDr. Marcela Vandrová

Výtěžek ze zakoupených vstupenek a část výtěžku prodaných věcí poputuje na podporu Hospice sv. Alžběty o.p.s. v Brně

Předprodej a rezervace vstupenek:

- na telefonu: 603 789 777
- v dobročinném bazaru: ul. Ghlářská 1, (zastávka Antonínská č. 1,6)
- na místě v den konání: sál Konventu sester alžbětinek
Kamenná 36, 639 00 Brno (zastávka Poříčí č. 2,5,6)
- Cena vstupenky 90,- Kč

věka, prožívají i bolest. To však neznamená, že všichni v procesu truchlení potřebují ke zpracování bolesti a zármutku psychologa nebo jiného odborníka. V první řadě by měla umět pomoci širší rodina, přátelé, sousedé, spolupracovníci, spolužáci... Pokud to funguje,

ve většině případů se dá předejít tomu, čemu se říká patologické truchlení, vlekoucí se roky a končící na psychiatrii, někdy i sebevraždou. Tomu by mohla tato novinka z Karmelitánského nakladatelství pomoci účinně předcházet.

Marie Svatošová

Leo Fijen
Zdroj fotografie:
Flickr.com

POZVÁNKY

MALÁ DRAMATA VŠEDNÍHO DNE

Chceme vás pozvat na unikátní konferenci kazuistik popisujících nejmodernější péči o pacienty

Kazuistiky jsou tím nejzajímavějším svědectvím o ošetrovatelské péči. Některé se tradují dlouhé roky, vstupují do učebnic a zůstávají v paměti i v praxi. Ale proč právě kazuistiky? Asi proto, že jsou to lidské příběhy, malá dramata všedního dne. A co víc – na straně dobra v nich stojí zdravotní sestra. Vedle etického a lidského obsahu pomohou jiným sestřím a jiným pracovníkům využít konkrétní odborné zkušenosti. Ze všech dostupných nejlepších kazuistik vybrala společnost Sestra.in šest a konferenci nazvala Dobrodružstvím kazuistiky.

ZAPOJÍ SE VŠICHNI A TI NEJLEPŠÍ OBDRŽÍ DÁREK

Přednášející tentokrát posluchače překvapí, a to jak mimořádným příběhem, tak i formou sdělení. Například v premiéře zažijí interaktivní vystoupení ranhojičky Mgr. Markéty Koutné, Ph.D. z Centra pro léčbu bolesti Fakultní polikliniky VFN. Do děje autorka zapojí právě posluchače, kteří si budou moct vyzkoušet vlastní znalosti. Úspěšní budou odměněni malými dárky.

CO JE TO S NÁMI? MŮŽE NÁM PORADIT STARÝ FREUD?

Velmi zajímavou kazuistiku na téma, o kterém se příliš nehovoří, připravil pro posluchače psychiatr MUDr. Radkin Honzák. Anebo už jste slyšeli o tom, jakou roli hraje v psychickém stavu člověka jeho podvědomí? Podtitulkem přednášky je známé rčení: Freude, Freude...!"

SETKÁNÍ S AUTORY KNIH

Další zajímavostí vedle významných kazuistik i z jiných oborů (neonatologie, geriatric, péče o stomie atd.) je představení nových knih pro sestry, jejich křtiny a autogramiáda. Sestra.in spolupracuje na této konferenci s nakladatelstvím Galén. Nové publikace představí a podepíší na konferenci sami jejich autoři.

Konference Dobrodružství kazuistiky se koná 6. června v Praze, v Charvátově sále VFN. Těšíme se na sestry všech odborností!

PhDr. Jarmila Škubová
a ing. Jiří Neumann, Sestra.in

Program s dalšími informacemi a s možnostmi se přihlásit je na www.sestra.in

POUŤ V HOSPICI DOBRÉHO PASTÝŘE

**NEDELE
11. 5. 2014**

VSTUPNÉ: 50 Kč

ZÁČATEK OD 14:00 HODIN

PROGRAM:

14:00 ekumenická bohoslužba

15:00 otevření veselých soutěžních atrakcí

NA CO SE MŮŽETE TĚŠIT:

atrakce, kde každý vyhrává, módní bazárek, pivo, limo, párky v rohu, cukrová vata a jiné pouťové pochutiny

Přijďte, těšíme se na Vás!
Zaměstnanci TRÍ, o.p.s. – Hospice Dobrého Pastýře

MINISTERSTVO ZDRAVOTNICTVÍ
ČESKÉ REPUBLIKY

■ PALIATIVNÍ PÉČE V PRAXI

Domácí hospic Vysočina, o.p.s. a Sdílení o.p.s., pořádají 6. května 2014 v Nemocnici v Jihlavě konferenci pro odbornou veřejnost.

Program:

13.00 Zahájení

13.15 Cesta domů – Pavel Klimeš: "Rozloučíme se doma"

15.00 MUDr. Sláma: Paliativní péče „lege artis“

16.00 MUDr. Trnka: Domácí hospicová péče v praxi

16.45 Domácí hospic Vysočina, o.p.s. + Sdílení o.p.s. – prezentace

17.30 Závěr

■ KONCERT PRO HOSPICE – ČESKÝ ROZHLAS

Český rozhlas, stanice Vltava odvysílá 6. 4. 2014 od 14.15 do 15.45 hod. v přímém přenosu koncert pro hospice. Ten se bude konat v kostele Sváté Rodiny v Praze Řepích a měla by zaznít Boccheriniho STABAT MATER.

■ CO, JAK A KDY MŮŽEME NABÍDNOUT V DUCHOVNÍ PÉČI PACIENTŮM?

Kdy: 8. dubna 2014

Kde: Prachatice

Seminář pro pracovníky hospice s Mons. Doc. Ing. Mgr. Alešem Opatrným, ThD.

■ DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ – HOSPIC SV. LAZARA

Kdy: 14. května 2014

Kde: Plzeň

Ve středu 14. 5. 2014, od 10 do 18 hodin, do Hospice sv. Lazara, Sladkovského 66, Plzeň – Slovany.

■ PRACHATICKÁ HOSPICOVÁ DESÍTKA

Tradiční vytrvalecký běh pro hospice.

Datum konání: **17. května 2014**

Místo konání: **Prachatice**

■ BENEFIČNÍ FOLKOVÝ FESTIVAL PRO HOSPIC SV. JANA N. NEUMANNA

Benefiční folkový festival v parku hospice (4 folkové kapely!)

Datum konání: **17. května 2014**

Místo konání: **Prachatice**

■ KONFERENCE O "ONKOLOGICKÉ PALIATIVNÍ PÉČI"

Hospic Sv. Jiří v Chebu ve spolupráci s Onkologickým oddělením FN Plzeň a pod

záštitou odborné společnosti paliativní medicíny pořádá Západočeskou konferenci na téma "Onkologická paliativní péče" ve dnech 22. a 23. května 2014 v Sadové kavárně ve Františkových Lázních.

Datum konání: **22. – 23. května 2014**

Místo konání: **Františkovy Lázně**

■ REMINISCENCE – ÚVOD DO VYUŽITÍ VZPOMÍNEK PŘI PRÁCI SE SENIORY

Hospice sv. Jana N. Neumanna v Prachaticích Vám nabízí oblíbený a velmi zajímavý vzdělávací kurz „Reminiscence – úvod do využití vzpomínek při práci se seniory“.

Technika reminiscence pracuje s příjemnými vzpomínkami a pocity, které vyvolávají nejrůznější podměty. Tato „terapie vzpomínkami“ napomáhá rozvoji a upevňování vztahů mezi seniorem a jeho okolím. Reminiscenční terapie rovněž slouží jako prostředek ke zkvalitnění péče o seniora a zlepšení komunikace s pečujícím personálem.

Datum konání: **24. května 2014**

Místo konání: **Prachatice**

Přehled akcí členů
a partnerů APHPP najdete
v Kalendáři akcí na

www.asociacehospicu.cz

Karlovo náměstí 317/5, Praha 2, 128 01
www.asociacehospicu.cz

PODĚKOVÁNÍ PODPOROVATELŮM.

Zpravodaj Rovnováha byl vytištěn na náklady MMR v nákladu 400 ks.

**Rovnováha – zpravodaj
Asociace poskytovatelů hospicové paliativní péče**

Vyšlo: 1. dubna 2014.

Zpravodaj je neprodejný.

Registrace: MV ČR: 29. 6. 2005, VS/1-1/61268/05-R.

Podpořit činnost APHPP můžete na č. ú.: 198481152/0300

Uzávěrka příštího čísla je 20. května 2014